

Mieheni Jani sairastui melanoomaan. Melanooma kulki mukana takapenkillä vajaan vuoden, kunnes se siirtyi kuskin paikalle ohjaamaan elämäämme ja leviämään hurjaa vauhtia.

Ajattelen, että omassa surussani on kolme töyssyä. Ensimmäinen töyssy osui tielleni silloin, kun minusta tuli Janin omaishoitaja. Sairaus oli levinnyt tuohon aikaan vasta kaksi kuukautta. Romanttinen parisuhteemme vaihtui äkisti hoitosuhteeksi sairauden vuoksi. Tuntui, että jouduin luopumaan aviomiehestäni. Surin ja kaipasin häntä valtavasti, vaikka hän olikin siinä. Olisin toivonut tässä vaiheessa, että hoitava taho olisi tarjonnut keskusteluapua pariskuntana, mutta minulle ilmoitettiin, ettei tällaisia aikoja ole tarjolla.

Toinen valtava töyssy matkallamme tuli, kun meille ilmoitettiin siirtymisestä palliatiiviseen hoitoon. Sairaus oli levinnyt noin viiden kuukauden ajan. Sytostaattihoidot aloitettiin ja teimme DNR-päätöksen. Käytän sanaa meille ”ilmoitettiin”, koska emme saaneet olla mukana tekemässä päätöksiä; työryhmä oli kokoontunut keskenään päättämään Janin hoidoista. Olisin toivonut, että tässä vaiheessa olisimme saaneet palaverin ennakoivan hoitosuunnitelman laatimiseen, mutta tällaista emme koskaan saaneet. Tämä oli hetki, kun varsinainen surutyö alkoi. Hetki, jolloin tajusin, että Jani tulee kuolemaan melanoomaan. Jani oli tässä vaiheessa ja aivan loppuun saakka optimistinen. Hän ei koskaan ajatellut kuolevansa sairauteen. Hän haaveili yrityksensä laajentamisesta ja elämästä kaiken kaikkiaan. Kuuntelin hiljaa hänen haaveitaan, vaikka sisälläni oli täysi kaaos, koska tiesin etteivät hänen toiveensa toteudu.

Viimein tuli se suurin töyssy, jonka vuoksi päädyimme ojan pientareelle. Kahdeksan kuukautta sairauden leviämisen jälkeen aloitettiin saattohoito. Tässä vaiheessa suru oli luopumista, pelkoa ja ikävää. Kysymyksiä pyöri päässäni: Miten kuolema tulee? Sattuuko Janiin? Miten selviän lasten kanssa? Saattohoidon aikana saimme valtavasti tukea sairaalasta. Ensimmäistä kertaa tuntui siltä, että myös meistä läheisistä välitetään. Hoitohenkilökunta oli empaattista, ja jäi olo, että saimme turvallisesti saattaa Janin matkaan.

Sonja, Nuoret Lesket ry